

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobkyně: **České dráhy, a.s.**, IČO: 70994226
sídlem Nábřeží L. Svobody 1222, Praha 1

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**
sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2021, čj. UOOU-01500/21-8
a ze dne 9. 9. 2021, čj. UOOU-01500/21-10

takto:

- I. Žaloba **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 24. 9. 2021 domáhala zrušení rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „**žalovaný**“) ze dne 27. 7. 2021, čj. UOOU-01500/21-8 (dále jen „**Napadené rozhodnutí 1**“), kterým žalovaný ke stížnosti žadatele o informace, JUDr. T. V., advokáta, se sídlem Wellnerova 1322/3C, 779 00 Olomouc, IČO: 662 48 388 (dále jen „**Žadatel**“) na postup žalobkyně jako povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace ze dne 22. 2. 2021 způsobem uvedeným v ustanovení § 14 odst. 5 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 106/1999 Sb.**“), rozhodl tak, že žalobkyni coby povinnému subjektu dle ustanovení § 16a odst. 6 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. přikázal, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí vyřídila žádost Žadatele ze dne 22. 2. 2021.
2. Žalobkyně se současně podanou žalobou domáhala rovněž zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2021, čj. UOOU-01500/21-10 (dále jen „**Napadené rozhodnutí 2**“; spolu s Napadeným rozhodnutím 1 také jako „**Napadená rozhodnutí**“), kterým žalovaný ke stížnosti Žadatele na postup žalobkyně jako povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace ze dne 22. 2. 2021 žalobkyni jako povinnému subjektu dle ustanovení § 16a odst. 6 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. přikázal, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí vyřídila žádost Žadatele ze dne 22. 2. 2021.
3. Jak plyne z výše uvedeného, Napadená rozhodnutí byla vydána v rámci postupu vyřizování žádosti Žadatele ze dne 22. 2. 2021, kterou se Žadatel u žalobkyně domáhal poskytnutí informací týkajících se Smlouvy o projektu ze dne 15. 6. 2005, uzavřené mezi žalobkyní, společností Smíchov Station Development s.r.o. (dále jen „**SSD**“) a společností SG Project Management, s.r.o. (dále jen „**SGPM**“). Žadatel žádal o poskytnutí následujících informací:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

- „každoroční zprávy o aktuálním stavu celkových nákladů vynaložených ze strany SSD dle odst. 1.49 Smlouvy vydané ode dne uzavření smlouvy doposud,
 - nájemní smlouvy uzavřené podle čl. 3.1 písm. b) bod i) Smlouvy,
 - smlouvy o smlouvách budoucích kupních uzavřené podle čl. 3.1 písm. b), bod ii) Smlouvy,
 - smlouvy o zřízení předkupních práv dle čl. 3.1. písm. c) bod i) Smlouvy,
 - koncepční studii dle čl. 4.5. Smlouvy, včetně informace, zda a kdy došlo k předložení jejího návrhu a jejímu schválení valnou hromadou,
 - zda byly uzavřeny nějaké smlouvy ve smyslu čl. 3.2. Smlouvy, tedy po koncepční studii, jaké typy Smluv, včetně jejich poskytnutí,
 - zda SSD převedla některá práva ze smluv na SPV dle čl. 3.2 písm. c), d) Smlouvy a jaká konkrétní práva, za jakou protihodnotu (cenu), poskytnutí smluv o takovém převodu,
 - zda byl výše uvedený převod dle čl. 3.2 písm. c) d) Smlouvy oznámen ČD, zda s ním vyslovily ČD souhlas,
 - zda byly uzavřeny dodatky ke smlouvám dle čl. 3.1 Smlouvy o vyjmutí budoucích pozemků pod kolejemi, zda ČD SSD k uzavření takového dodatku vyzvaly,
 - zda ČD odstoupila od některé ze smluv dle čl. 3.1 Smlouvy,
 - poskytnutí prověrky stávajících nemovitostí dle čl. 4.2 Smlouvy,
 - určení stávajících pozemků pod kolejemi dle čl. 4.7 Smlouvy,
 - informace o tom, které společnosti se staly SPV ve smyslu čl. 5 Smlouvy,
 - zda byly uzavřeny smlouvy ve smyslu čl. 9.3 Smlouvy mezi SSD a SGPM, event. Sekyra Group, jaké, a jejich poskytnutí.“
4. Soud se nejprve zabýval tím, zda jsou ve věci dány všechny podmínky řízení, resp. zda se v posuzovaném případě jedná o žalobu přípustnou.
 5. Přitom nemohl ponechat bez povšimnutí, že v posuzované věci brojí žalobou proti rozhodnutím orgánu veřejné moci podanou v režimu § 65 a násl. s. ř. s žalobkyně jako povinný subjekt, jemuž bylo ze strany žalovaného coby nadřízeného orgánu postupem předvídaným v ustanovení § 16a odst. 6 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. opakovaně přikázáno, aby ve stanovené lhůtě vyřídil žádost o poskytnutí informací podanou Žadatelem dne 22. 2. 2021.
 6. Soudu tak byla podána žaloba, kterou žalobkyně z pozice povinného subjektu, tedy osoby soukromého práva, již však bylo ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. svěřeno v oblasti regulované zákonem č. 106/1999 Sb. rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, brojí proti postupu nadřízeného orgánu, jenž dle § 16a a § 20 odst. 4 a odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. rozhoduje o stížnostech na postup žalobkyně při vyřizování žádosti o informace podané v režimu tohoto zákona.
 7. Soud v této souvislosti připomíná, že správní soudy v minulosti dovodily, že povinný subjekt, byť by měl postavení právnické osoby (soukromého práva), se nemůže žalobou bránit proti rozhodnutí nadřízeného orgánu.

8. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 9. 2013, čj. 5 As 124/2011 - 126, publ. pod č. 2958/2014 Sb. NSS, v tomto směru uzavřel, že „*povinný subjekt...zavazují žalobou napadené úkony žalovaného nikoliv z toho důvodu, že by se jednalo o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., jímž by povinnému subjektu nebo stěžovateli jakožto veřejnoprávní korporaci, jehož je povinný subjekt součástí, byly zakládány, měněny, rušeny nebo závazně určovány práva či povinnosti, jak tvrdil stěžovatel v kasační stížnosti, ale z toho důvodu, že povinný subjekt zde vystupuje jako správní orgán, tj. vykonavatel, a nikoliv adresát veřejné správy, který je vázán „rozhodnutím“ žalovaného, jakožto nadřízeného správního orgánu, o stížnosti na postup povinného subjektu právě při výkonu veřejné správy.*

Jak totiž konstatovaly mj. zvláštní senát pro rozhodování některých kompetenčních sporů a rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve zmiňovaných rozhodnutích, vztah mezi povinným subjektem a žadatelem o informaci je, pokud jde o samotné vyřizování žádosti o informaci, vztahem veřejnoprávním. Povinný subjekt tady vystupuje vůči žadateli o informaci ve vrchnostenském postavení, vykonává vůči němu veřejnou moc (ve formě veřejné správy) tím, že rozhoduje o jeho veřejném subjektivním právu na informace, jež má svůj základ v čl. 17 odst. 1 a 5 Listiny základních práv a svobod. Obdobné konstatování musí platit i pro tzv. nadřízený orgán, který rozhoduje podle § 16 informačního zákona o odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a podle § 16a informačního zákona o stížnostech na postup povinného subjektu, mj. pokud jde o výši úhrady za poskytnutí informace.

Na těchto závěrech nic nemění ani skutečnost, že správní řád se podle § 20 odst. 4 informačního zákona použije v plném rozsahu pouze na rozhodnutí o odmítnutí žádosti a na odvolací řízení a jeho vybraná ustanovení právě na „řízení“ o stížnosti, přičemž na další postupy podle informačního zákona se použijí toliko základní zásady činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a § 178 správního řádu o nadřízeném správním orgánu. Jak již bylo řečeno, i tyto další postupy jsou v rozsahu, v jakém směřují k samotnému poskytnutí či naopak neposkytnutí požadované informace, výkonem veřejné správy“ (pozn. zvýraznění doplněno soudem).

9. Kasační soud se přitom v této souvislosti neopomněl vypořádat rovněž se specifickou povahou některých povinných subjektů a uzavřel, že „*na zmiňovaných závěrech nic nemění ani to, že podle § 2 odst. 1 a 2 informačního zákona, jak jsou vykládána v judikatuře Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu, mohou být povinnými subjekty nejen státní orgány a veřejnoprávní korporace, včetně územních samosprávních celků a jejich orgánů, ale za určitých podmínek i fyzické a právnické osoby soukromého práva. Nejde samozřejmě o jediný případ, kdy zákon svěřuje veřejnoprávním korporacím i oukromým subjektům ve vymezeném rozsahu výkon veřejné správy...*“ (pozn. zvýraznění doplněno soudem).
10. Uvedené závěry, které Městský soud v Praze sdílí, ztotožňuje se s nimi a pro větší stručnost na ně v podrobnostech odkazuje, byly přitom aprobovány i v navazující rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, především pak v usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 18. 2. 2020, čj. 8 Afs 128/2018 - 46, publ. pod č. 4006/2020 Sb. NSS, dle něhož není aktivní legitimace k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 odst. 1 s. ř. s. dána tam, kde žalobce v posuzovaném veřejnoprávním vztahu vystupoval ve vrchnostenském postavení.
11. Jak bylo uvedeno výše, v nyní řešené věci žalobkyně vystupovala při vyřizování žádosti Žadatele o poskytnutí informací ze dne 22. 2. 2021 jako povinný subjekt ve smyslu § 2 zákona č. 106/1999 Sb. Byla to tedy právě žalobkyně, kdo v rámci procesu vyřizování této žádosti vystupovala jako orgán veřejné moci, resp. jako správní orgán ve smyslu § 4 odst. 1

písm. a) s. ř. s., neboť jí bylo v oblasti regulované zákonem č. 106/1999 Sb. svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy.

12. Brojí-li tedy žalobkyně za této situace proti postupu žalovaného coby nadřízeného orgánu, jenž dle § 16a a § 20 odst. 4 a odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. rozhodl Napadenými rozhodnutími o stížnostech Žadatele na postup žalobkyně při vyřizování žádosti o informace a domáhá-li se zrušení těchto rozhodnutí, nelze ji v režimu § 65 a násl. s. ř. s. ve světle shora připomenutých závěrů, od nichž se Městský soud v Praze neshledává důvodu jakkoli odchylovat, soudní ochranu poskytnout.
13. Pro úplnost soud podotýká, že žalobkyně ostatně v podané žalobě ani nijak konkrétně nepoukazuje na to, že by snad Napadenými rozhodnutí mělo docházet k zásahu do jejích vlastních subjektivních práv, popř. do její informační autonomie; žalobní námitky totiž spojuje s tvrzenou nezákonností spočívající v nezjištění osoby skutečného žadatele o informace.
14. Z výše vyložených důvodů tak soud uzavírá, že žaloba nemohla být věcně projednána a musela být odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Proto soud samostatně nerozhodoval ani o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku podané žalobě.
15. O odmítnutí žaloby soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť nerozhodoval o věci samé (srov. § 49 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*).
16. Soud za dané situace nevyzýval žalovaného k podání vyjádření k podané žalobě ani k návrhu na přiznání odkladného účinku; stejně tak o probíhajícím řízení nevyrozumíval osoby, jež by eventuálně jinak připadaly v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení podle § 34 s. ř. s.
17. Vzhledem k výše uvedenému soud netrval ani na zaplacení soudního poplatku z podané žaloby; zde přihlédl k ustanovením § 6a odst. 4 a § 10 odst. 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle nichž se poplatek za návrh na zahájení řízení nevybírám, jestliže jej soud před prvním jednáním odmítne, a pokud žalobce poplatek zaplatí, soud jej v těchto případech vrátí z účtu soudu.
18. O nákladech řízení o žalobě rozhodl soud podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. Jelikož soud žalobu odmítl, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

v Praze dne 11. října 2021

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu